

VII. Обединяване на балканскитѣ славяни отъ българитѣ.

Симеонъ (892—927 г.).—Симеонъ билъ изпратенъ още като 8 годишно дѣте въ Цариградъ, за да изучи тайнитѣ на византийското богословие, защото, по всѣка вѣроятностъ, баща му искалъ да го приготви за духовенъ глава на българския народъ. Той се училъ въ основаната отъ Фотия академия „Магнауръ“, въ която се билъ училъ и Константинъ Философъ, а тамъ се прѣподавали всичкитѣ тогавашни науки. Съ голѣмото си прилежание и любовъ къмъ науката, Симеонъ очудвалъ всички гърци, които го наричали за учеността му „полугръкъ“, а българскитѣ писатели го величаели за това съ името „новъ Птоломей“. Любовта къмъ книжовнитѣ занятия той запазилъ до края на живота си. Като станалъ царъ, палатитѣ му били пълни съ книги, постоянно се занимавалъ и постоянно подбуждалъ учнитѣ български мжже къмъ книжовенъ трудъ. Понеже билъ възпитанъ за бждещъ духовенъ началникъ, Симеонъ живѣлъ единъ простъ дори суровъ животъ: не турялъ вино въ уста, отбѣгвалъ да си угажда и билъ всецѣло прѣдаденъ само на държавнитѣ си работи. По външностъ Симеонъ приличалъ напълно на баща си и билъ като него надаренъ съ силенъ умъ и съ неизчерпаема енергия. Той продължилъ и завършилъ великото дѣло на Бориса, поради което съврѣменникътъ му свети Климентъ го похвалява така: „Той бѣше роденъ отъ Бориса по неговъ образъ и подобие и имаше истинска блага душа, съ всѣкиго се отнасяше просто и добръ, а особно съ онѣзи, които водѣха благочестивъ животъ; самъ бѣше бѣлѣжитъ съ християнския си животъ, имаше гореща вѣра и гореща ревностъ къмъ Бога и Божия домъ, затова той допълни недостигнатото отъ баща му, уголѣми Божията проповѣдь, като създаде на всѣкждѣ църкви, та утвърди непоклонно православieto и разтвори широкъ и гладкъ пѣтъ на Божия законъ“.